

মৰমৰ সন্তানসকল – “এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, পুৰণি সৃষ্টি সলনি হৈ এতিয়া নতুন হৈ আছে, তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তম দেৱ পদ পাব লাগে”

প্ৰশ্ন: সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত কোনটো কথাৰ স্মৃতি সদায় থাকে?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ স্মৃতি থাকে যে ধন দিলেও ধন শেষ নহয়..... সেয়েহে তেওঁলোকে ৰাতিয়ে-দিনে টোপনিও ত্যাগ কৰি স্তান ধনৰ দান কৰি থাকে, ভাগৰি নপৰে। কিন্তু নিজৰে যদি কিবা অৱগুণ থাকে তেন্তে সেৱা কৰাৰো উৎসাহ জাগিব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলে জানে পৰমপিতাই নিতৌ বুজায়। যেনেকৈ নিতৌ শিক্ষকে পঢ়ায়। পিতাই কেৱল শিক্ষা দিব, তত্ত্বাৱধান লৈ থাকিব কিয়নো পিতাৰ ঘৰতেইতো সন্তানসকল থাকে। মা-পিতা লগত থাকে। ইয়াততো এয়া বিস্ময়কৰ কথা। আত্মিক পিতাৰ ওচৰত তোমালোক থাকা। এফালেতো আত্মিক পিতাৰ ওচৰত মূললোকত থাকা। কল্পত এবাৰেই পিতা আহে - সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ বা পাৱন কৰি তুলিবলৈ, সুখ বা শান্তি দিবলৈ। তেন্তে নিশ্চয় তলত আহি থাকিব। ইয়াতেই মনুষ্য বিবুদ্ধিত পৰে। গায়নো আছে - সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। এতিয়া সাধাৰণ শৰীৰ ক'ৰবাৰ পৰা উৰিতো নাহে। নিশ্চয় মনুষ্যৰ শৰীৰতে আছে। সেয়াও শুনায় - মই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তোমালোক সন্তানসকলেও এতিয়া বুজি পোৱা - পিতা আমাক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। নিশ্চয় আমি যোগ্য নহয়, পতিত হৈ গৈছোঁ। সকলোৱে কয়ো হে পতিত-পাৱন আহক, আহি আমাক পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাক। পিতাই কয় - মই কল্পই কল্পই পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাৰ কৰ্তব্য পাইছোঁ। হে সন্তানসকল, এতিয়া এই পতিত সৃষ্টিক পাৱন কৰি তুলিব লাগে। পুৰণি সৃষ্টিক পতিত, নতুন সৃষ্টিক পাৱন বুলি কোৱা হ'ব। অৰ্থাৎ পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তুলিবলৈ পিতা আহে। কলিযুগকতো কোনেও নতুন সৃষ্টি বুলি নক'ব। এয়াতো বোধশক্তিৰ কথা হয় নহয়। কলিযুগ হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। পিতাও নিশ্চয় আহিব - পুৰণি আৰু নতুনৰ সংগমত। যেতিয়া য'তেই নহওক তোমালোকে এইটো বুজোৱা তেতিয়া ক'বা এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, পিতাৰ আগমন হৈছে। গোটেই সৃষ্টিত এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যিয়ে এইটো গম পায় যে এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। নিশ্চয় তোমালোক সংগমযুগত আছা সেইবাবেতো বুজোৱা। মুখ্য কথা হৈছেই সংগমযুগৰ। গতিকে মূলকথাবোৰো বহুত জৰুৰী। যিটো কথা কোনেও নাজানে সেইটো বুজাব লাগে সেয়েহে বাবাই কৈছিল এইটো নিশ্চয় লিখিব লাগে যে এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। নতুন যুগ অৰ্থাৎ সত্যযুগৰ চিত্ৰও আছে। মনুষ্যই কেনেকৈ বুজিব যে এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগী নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হয়। তেওঁলোকৰ চিত্ৰৰ ওপৰত এইটো শব্দ নিশ্চয় লিখিব লাগে - পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এইটো নিশ্চয় লিখিব লাগে কিয়নো এইটোৱেই মুখ্য কথা। মনুষ্যই ভাবে কলিযুগৰ এতিয়া বহুত বছৰ বাকী আছে। একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তেন্তে বুজাবলগীয়া হয় যে নতুন সৃষ্টিৰ মালিক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ প্ৰতীক। তোমালোকে কোৱা এই ৰাজ্য স্থাপনা হৈ আছে। গীতো আছে নৱযুগ আহিল, অস্তান নিদ্ৰাৰ পৰা জাগা। এইটো তোমালোকে জানা যে এতিয়া সংগমযুগ, ইয়াক নৱযুগ বুলি কোৱা নহ'ব। সংগমক সংগমযুগ বুলিয়ে কোৱা হয়। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টি নাশ হয় আৰু নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হয়। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছে, ৰাজযোগ শিকি আছে। দেৱতাসকলৰ ভিতৰতো উত্তম পদ হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ। এওঁলোকো হওতে মনুষ্যই, এওঁলোকৰ দৈৱীগুণ আছে সেয়েহে দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা হয়। সকলোতকৈ উত্তম গুণ হৈছে পৱিত্ৰতাৰ সেইবাবেতো মনুষ্যই দেৱতাসকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায়। এই সকলোবোৰ মূল কথা বুদ্ধিত ধাৰণ তেওঁলোকৰ হ'ব যিসকলে সেৱা কৰি থাকে। কোৱা হয় ধন দিলেও ধন শেষ নহয়। বহুত বুজনি পাই থকা যায়। স্তানতো বহুত সহজ। কিন্তু কাৰোবাৰ ধাৰণা ভাল হয়, কাৰোবাৰ নহয়। যাৰ অৱগুণ আছে তেওঁলোকেতো সেৱাকেন্দ্ৰৰ তত্ত্বাৱধানো ল'ব নোৱাৰে। গতিকে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় প্ৰদৰ্শনীতো চিধা চিধা শব্দ লিখিব লাগে। পুৰুষোত্তম সংগমযুগৰ বিষয়েতো মুখ্যভাৱে বুজাব লাগে। এই সংগমত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। যেতিয়া এইটো ধৰ্ম আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। এয়া যি মহাভাৰতৰ যুদ্ধ, সেয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়াও এতিয়া ওলাইছে। আগতে আছিল জানো। 100 বছৰৰ ভিতৰত সকলোবোৰ নাশ হৈ যায়। সংগমযুগক অতিকমেও 100 বছৰতো লাগে নহয়। গোটেইখন নতুন সৃষ্টি হ'ব লাগে। নতুন দিল্লী গঢ়িবলৈ কিমান বছৰ লাগিল।

তোমালোকে বুজি পোৱা ভাৰততেই নতুন সৃষ্টি হয়, আকৌ পুৰণি নাশ হৈ যায়। কিবাতো থাকে নহয়। প্ৰলয়তো নহয়। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিত আছে। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। নতুন সৃষ্টিত নিশ্চয় এই দেৱী-দেৱতাসকল আছিল, পুনৰ এওঁলোকেই হ'ব। এয়া হৈছে ৰাজযোগৰ পঢ়া। যদি কোনোবাই বিস্তৃতভাৱে বুজাব নোৱাৰে তেন্তে কেৱল এটা কথা কোৱা - পৰমপিতা পৰমাত্মা যিজন সকলোৰে পিতা, তেওঁকতো সকলোৱে স্মৰণ কৰে। তেওঁ আমাক সকলো সন্তানক কয় - তোমালোক পতিত হৈ গ'লা। আহানো জনোৱা হৈ পতিত-পাৱন আহক। যথাযথ কলিযুগত হৈছে পতিত, সত্যযুগত পাৱন হয়। এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - দেহ সহিত এই সকলো পতিত সম্বন্ধ এৰি মামেকম্ (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব। এয়া 'গীতা'ৰেই শব্দ। হয়ো 'গীতা'ৰ যুগ। 'গীতা' সংগমযুগতেই শুনোৱা হৈছিল যেতিয়া বিনাশ হৈছিল। পিতাই ৰাজযোগ শিকাইছিল। ৰাজ্য স্থাপন হৈছিল পুনৰ নিশ্চয় হ'ব। এই সকলোবোৰ আত্মিক পিতাই বুজায় নহয়। বাৰু ধৰি লোৱা এই শৰীৰত নাহে আন কাৰোবাৰ শৰীৰত আহে। বুজনিতো পিতাৰে হয় নহয়। মই এওঁৰ নামতো নলওঁ। মইতো কেৱল কওঁ - পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হ'বা আৰু মোৰ ওচৰলৈ গুচি আহিবা। কিমান সহজ। কেৱল মোক স্মৰণ কৰা আৰু ৪৪ৰ চক্ৰৰ জ্ঞান বুদ্ধিত থাকক। যিয়ে ধাৰণা কৰিব তেওঁ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব। এইটো বাৰ্তাতো সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ কাৰণে। ঘৰলৈতো সকলোৱে যাব লাগে। আমিও ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাও। পাদুৰি (খ্ৰীষ্টান ধৰ্মমাজক) আদি যিয়েই নহওক তোমালোকে তেওঁলোকক পিতাৰ বাৰ্তা দিব পাৰা। তোমালোকৰ আনন্দৰ পাৰা বহুত উৰ্দ্ধগামী হ'ব লাগে - পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - মামেকম্ স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সকলোকে এইটোৱেই সোঁৱৰাই দিয়া। পিতাৰ বাৰ্তা শুনোৱাটোৱেই এক নম্বৰৰ সেৱা। 'গীতা'ৰ যুগো এতিয়া হয়। পিতা আহিছে সেয়েহে সেইখন চিত্ৰই আৰম্ভণিত ৰাখিব লাগে। যিসকলে বুজি পায় - আমি পিতাৰ বাৰ্তা দিব পাৰোঁ তেন্তে সাজু হৈ থাকিব লাগে। অন্তৰত উদয় হ'ব লাগে আমিও অন্ধৰ লাখুটি হওঁ। এই বাৰ্তাতো যিকোনো লোককে দিব পাৰা। বি.কে.ৰ নাম শুনিলেই ভয় খায়। কোৱা আমি কেৱল পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা বঢ়। আমি কাৰো গ্লানি নকৰোঁ। পিতাই কয় মামেকম্ স্মৰণ কৰা। মই উচ্চতকৈও উচ্চ পতিত-পাৱন হওঁ। মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এইটো টুকি ৰাখা। এইটো বহুত কামৰ বস্তু। হাতত বা বাহুত শব্দ লিখি লয় নহয়। এইটোও লিখি দিয়া। ইমানখিনি শুনালেও তেতিয়াও দয়ালু কল্যাণকাৰী হ'লা। নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে তেতিয়া অভ্যাস হৈ যাব। ইয়াতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। চিত্ৰ দিব পাৰা। এয়া হ'ল বাৰ্তা দিয়াৰ সামগ্ৰী। লাখ লাখ তৈয়াৰ হৈ যাব। ঘৰে ঘৰে গৈ বাৰ্তা দিব লাগে। পইচা কোনোবাই দিয়ক বা নিদিয়ক, কোৱা - পিতাতো হয়েই গৰিবৰ ত্ৰাণকৰ্তা। আমাৰ দায়িত্ব হৈছে ঘৰে ঘৰে বাৰ্তা দিয়া। এওঁ হৈছে বাপদাদা এওঁৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ৪৪ জন্ম এওঁ ল'ব। এওঁৰ এইটো অন্তিম জন্ম। আমি ব্ৰাহ্মণ পুনৰ দেৱতা হ'মগৈ। ব্ৰহ্মাও ব্ৰাহ্মণ হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো অকলে নহ'ব নহয়। নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ বংশাৱলীও থাকিব। ব্ৰহ্মা তথা বিষ্ণু দেৱতা, ব্ৰাহ্মণ হৈছে আটাইতকৈ উচ্চ। সেই ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হয়। কোনোবা নিশ্চয় ওলাব যিয়ে তোমালোকৰ কথাবোৰ বুজিব। পুৰুষসকলেও সেৱা কৰিব পাৰে। পুৰা উঠি যেতিয়া মনুষ্যই দোকান খোলে তেতিয়া কয় - পুৰাৰ গোঁসাই.....। তোমালোকেও পুৱাই পুৱাই গৈ পিতাৰ বাৰ্তা শুনোৱা। কোৱা আপোনালোকৰ বেপাৰ বহুত ভাল হ'ব। আপোনালোকে গোঁসাইক স্মৰণ কৰক তেতিয়া ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব। অমৃতবেলাৰ সময়খিনি ভাল। আজিকালি কাৰখানাবোৰত মাতাসকলেও বহি কাম কৰে। এই বেজ বনোৱাটোও বহুত সহজ।

তোমালোক সন্তানসকলেতো ৰাতিয়ে-দিনে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে, টোপনি ত্যাগ কৰিব লাগে। পিতাৰ পৰিচয় পালে মনুষ্য পিতাৰ হৈ যায়। তোমালোকে যিকোনো লোককে বাৰ্তা দিব পাৰা। তোমালোকৰ জ্ঞানতো বহুত উচ্চ। কোৱা আমিতো এজনকে স্মৰণ কৰোঁ। যীশুখ্ৰীষ্টৰ আত্মাও তেওঁৰ সন্তান আছিল। আত্মাতো সকলো তেওঁৰ সন্তান। সেইজন ঈশ্বৰ পিতাই কয় যে আৰু কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ নকৰিবা। তোমালোকে নিজক আত্মা বুলি বুজি মামেকম্ স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। মোৰ ওচৰলৈ আহি যাব। মনুষ্যই পুৰুষাৰ্থ কৰেই ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে। কিন্তু কোনোৱেই নাযায়। দেখা যায় সন্তানসকল এতিয়া বহুত ঠাণ্ডা হৈ আছে, ইমানখিনি পৰিশ্ৰম কৰিব নোৱাৰে, অজুহাত দেখুৱাই থাকে, এই ক্ষেত্ৰত বহুত সহ্যও কৰিবলগীয়া হয়। ধৰ্ম প্ৰতিস্থাপকসকলে কিমান সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। যীশুখ্ৰীষ্টৰ কাৰণেও কয় - তেওঁক ক্ৰুছবিদ্ধ কৰালে। তোমালোকৰ কাম হৈছে সকলোকে বাৰ্তা দিয়া। তাৰ বাবে বাবাই যুক্তি শুনাই থাকে। কোনোবাই সেৱা নকৰিলে তেন্তে বাবাই বুজি পায় যে ধাৰণা হোৱা নাই। বাবাই ৰায় দিয়ে কেনেকৈ বাৰ্তা দিব। ৰেলগাড়ীতো তোমালোকে এই বাৰ্তা দি থাকা। তোমালোকে জানা যে আমি স্বৰ্গলৈ যাওঁ। কোনোবা শান্তিধামলৈও যাব নহয়। ৰাস্তাতো তোমালোকেই দেখুৱাব পাৰা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই যাব লাগে। আছেতো বহুত। ব্ৰাহ্মণসকলক ক'ৰবাততো ৰাখিব নহয়। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তানতো নিশ্চয় হ'ব নহয়। আদিত হৈছেই ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হৈছা উচ্চতকৈও উচ্চ। সেই ব্ৰাহ্মণসকল হৈছে কোষ বংশাৱলী। ব্ৰাহ্মণতো নিশ্চয় লাগে নহয়।

নহ'লে প্রজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণসকল ক'ত গ'ল। ব্ৰাহ্মণসকলক তোমালোকে বহি বুজোৱা, তেতিয়া তেওঁলোকে ততালিকে বুজি পাব। কোৱা আপোনালোকে ব্ৰাহ্মণ, আমিও নিজক ব্ৰাহ্মণ বুলি কওঁ। এতিয়া কওঁক আপোনালোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতাজন কোন? ব্ৰহ্মাৰ বাহিৰে আন কাৰো নামেই নল'ব। তোমালোকে চেষ্টা কৰি চোৱা। ব্ৰাহ্মণসকলৰো বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ কুল থাকে। পূজাৰী ব্ৰাহ্মণতো অনেক আছে। আজমীৰলৈ অনেক সন্তান যায় কেতিয়াও কোনেও বাৰ্তা দিয়া নাই যে আমি ব্ৰাহ্মণসকলক লগ কৰিছিলোঁ, তেওঁলোকক সুধিছিলোঁ - আপোনালোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতাজন কোন? ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? তোমালোকেতো গম পোৱা, প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ কোন হয়। তোমালোকে বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰা। যাত্ৰাবিলাকত ভক্তসকলহে যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এই চিত্ৰখনতো বহুত ভাল। তোমালোকে জানা যে জগত অস্বা কোন? লক্ষ্মী কোন? এনেকৈ তোমালোকে চাকৰ, নীচ জাতিৰ লোক আদিকো বুজাব পাৰা। তোমালোকৰ বাহিৰেতো কোনো নাই যিয়ে তেওঁলোকক শুনাব। বহুত দয়ালু হ'ব লাগে। কোৱা আপোনালোকে পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টিলৈ যাব পাৰে। নিজক আত্মা বুলি বুজক, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰক। যিকোনো লোককে ৰাস্তা দেখুওৱাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। যিয়ে নিজে স্মৰণ কৰিব তেৱেঁই আনক স্মৰণ কৰোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰাব। পিতাইতো গৈ কথা নাপাতিব। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম। গৰিবসকলৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। বেচেষাসকল বহুত আনন্দিত হৈ যাব। অলপমান স্মৰণ কৰিলে প্ৰজাতো আহি যাব, সেইটোও ভাল। এই ধৰ্মতো বহুত সুখ দিওঁতা হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ আৱাজ তীব্ৰ হৈ গৈ থাকিব। সকলোকে এইটোৱে বাৰ্তা দি থাকা, নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰক। আপোনালোক মৰমৰ সন্তানসকল পদ্মাপদম ভাগ্যশালী। যেতিয়া মহিমা শুনা তেতিয়া বুজি পোৱা, তথাপিও কিবা কথাৰ চিন্তা আদি কয় কৰিব লাগে। এয়া হৈছে গুপ্ত জ্ঞান, গুপ্ত আনন্দ। তোমালোক হৈছা গুপ্ত যোদ্ধা। তোমালোকক অজ্ঞাত যোদ্ধা বুলি কোৱা হ'ব আৰু কোনো অজ্ঞাত যোদ্ধা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ দেলবাড়া মন্দিৰ হৈছে সম্পূৰ্ণ স্মাৰক। অন্তৰ লওঁতাৰ পৰিয়াল হয় নহয়। মহাবীৰ, মহাবীৰঙ্গনা আৰু তেওঁলোকৰ সন্তানসকলৰ এয়া পূৰ্ণ তীৰ্থ। কাশীতকৈও উচ্চ স্থান হৈ গ'ল। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) ঘৰে ঘৰে গৈ পিতাৰ বাৰ্তা দিব লাগে। সেৱা কৰাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে, সেৱাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো অজুহাত নেদেখুৱাবা।

(2) কোনো কথাৰ চিন্তা কৰিব নালাগে, গুপ্ত আনন্দত থাকিব লাগে। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

বৰদান: প্ৰতি চেকেণ্ডত কল্যাণকাৰী পিতা আৰু সময়ৰ লাভ লওঁতা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ, নিশ্চিন্ত হোৱা
যিয়েই দৃশ্য চলি আছে সেয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা, সাহসী আৰু উল্লাসিত হৈ থাকি নিজেও সমৰ্থ আত্মা
হোৱা আৰু বিশ্বকো সমৰ্থ কৰি তোলা। ধুমুহাত নিজে অস্থিৰ নহ'বা, অবিচলিত হোৱা। যি সময় পাইছা,
সান্নিধ্য পাইছা, অনেক প্ৰকাৰৰ সম্পদ পাই আছা তাৰ দ্বাৰা সম্পত্তিশালী আৰু সমৰ্থ হোৱা। গোটেই কল্পত
এনে দিন আৰু নাহে সেয়েহে নিজৰ সকলো চিন্তা পিতাক দি নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ সদায় নিশ্চিন্ত হৈ থাকা, প্ৰতি
চেকেণ্ডত কল্যাণকাৰী পিতা আৰু সময়ৰ লাভ লোৱা।

স্লোগান: পিতাৰ সান্নিধ্যৰ ৰং লগোৱা তেতিয়া বেয়াবোৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওম্ শান্তি !!

অব্যক্ত সংকেত: অশৰীৰী তথা বিদেহী স্থিতিৰ অভ্যাস বঢ়োৱা

বিদেহী হোৱাৰ বিধি হৈছে – বিন্দু হোৱা। অশৰীৰী হোৱা, কৰ্মাতীত হোৱা, সকলোৰে বিধি হৈছে বিন্দু সেয়েহে বাপদাদাই
কয় – অমৃতবেলা বাপদাদাৰ সৈতে মিলিত হৈ, আন্তৰিক বাৰ্তালাপ কৰি যেতিয়া কাৰ্যত আহা তেতিয়া প্ৰথমে তিনিটা
বিন্দুৰ তিলক মস্তকত লগোৱা আৰু পৰীক্ষা কৰা – কোনো কাৰণত এই স্মৃতিৰ তিলক মচিতো নাযায়? তিলক যাতে
অবিনাশী, স্থায়ী হৈ থাকে।